

reflexe

V rámci předmětu Audiocafe jsme absolvovali 7 poslechových večerů se 7 audiodokumenty, které se konaly v prostorách brněnské Husy na provázku. Ve své reflexi se zaměřím na díla, která ve mně nejvíce rezonovala a zaujala mě natolik, že jsem jim věnovala pozornost i po konci předmětu.

Jako člověk, který kolektivním sportům téměř nevěnuje pozornost, jsem prvnímu dokumentu předmětu poněkud křivdila. *Americká hra* od Martina Clause ale nebyl pouhým popisem sportu, který je, jak už název naznačuje, oblíbený zejména v USA. Dokument dokázal zachytit i zranitelnost sotva plnoletých českých sportovců a pocity tlaku a osamění, které při své cestě za snem zažívali. Po poslechu jsem byla donucena konfrontovat některé své předsudky. O to více jsem ráda, že byl dokument zařazen, protože se obávám, že bych mu sama šanci nedala. Překvapení ve mně vyvolal také fakt, že je autorem náš vrstevník. Martin Claus se svou citlivou skladbou zvuku může konkurovat i zkušeným dokumentaristům.

„Sny a touhy“, které v prvním dokumentu popisovali sportovci jako motivaci, proč se do Ameriky vydali, bylo také téma, které všechny dokumenty vybrané pro tento semestr spojovalo. U druhého dokumentu s názvem *Čí jsem?* od Adély Komrží jsem nejprve předpokládala, že se bude věnovat snům a touhám dětí, které procesem adopce prošly. Dokument je však věnován zkušenosti rodičů, které adoptované děti vychovávají. Dokumentu z hlediska technického zpracování není co vytknout. Dílo mi však nebylo sympatické tím, jak se pohybuje na hranice etiky. Je mi jasné, že se jedná o reálné zkušenosti lidí, které se autorka rozhodla nepřikrášlovat, ale vzhledem k tomu, že se problematika týká dětí, si myslím, že by dokumentaristé měli klást důraz na omezení potenciálních negativních důsledků více než na zachycení reality za každou cenu. Věta, kterou v dokumentu pronese přímo autorka: „...stejně jako všichni ostatní adoptivní rodiče si měli možnost vybrat kategorie, které u svého dítěte preferují. Kromě etnika a zdravotního stavu například i věk.“ dělá z dětí k adopci pouhé zboží a nejsem si jistá, jak bych se v jejich kůži po poslechu tohoto dokumentu cítila. Autorka sice tvrdí, že ji to překvapilo, ale více informací neoponuje.

Na třetím poslechovém večeru jsme slyšeli dokument *Slaměné vdovy: Žena vězně* od Dagmar Misařové. Opět šlo o audiodokument, který byl perfektně zvukově vystaven a který se věnoval citlivému (v tomto případě až tabuizovanému) tématu. Oproti předchozímu si však autorka byla jistá cílem, ke kterému svým dokumentem chtěla směřovat. Vězně totiž představila především jako lidi s rodinami, kteří se dopustili nějakých chyb a dala posluchačům prostor cítit k nim empatii. Umožnila jí to také perfektně vybraná respondentka a její život jako manželky vězně. Stejně jako předchozí dokument se i tento věnoval skupině lidí, u kterých může dojít k marginalizaci, ale Dagmar Misařová

projevila citlivější přístup. Ze všech dokumentů, které jsme v rámci předmětu slyšeli, se mi proto líbil nejvíce.

I ostatní dokumenty se však hodili do letošního tématu, jen ve mně nezbudily takový zájem. *Před svatbou ne* od autorek Brit Jensen, Zuzany Šulcové a Ivy Kadeřávkové mi nebyl sympatický svou formou a k jeho poslechu jsem se musela trochu nutit, což ale nechci hanit autorky, protože jen nejspíš nejsem cílová skupina. Dílo *Až se neprobudím* od Tomáše Soldána dokonale splnilo tematické zadání. Autor v něm popisuje ne tak často probíraný psychický problém, který může nastat kvůli nočním můrám a vychází zejména ze své zkušenosti. Bohužel však dokument vznikl už před delší dobou, tak si na některé detaily tvorby Tomáš Soldán nevzpomněl. Dokumentu *Co dělá s našimi životy porno?* od Gabriely Jakoubkové trochu uškodila očekávání, která v nás název vzbudil. V poměrně krátké stopáži se totiž snažil obsáhnout všechna aktuální témata, kterých se porno v současnosti týká – od porn revenge k závislostem, že pak dílo působilo trochu roztříštěně. Na druhou stranu se mi velmi líbil dokument kvůli zvukům, které byly zvoleny vkusně, ale pořád docela atraktivně k tématu a sexuolog, jehož odborná zkušenost dokument skvěle doplnila. Jako poslední jsme slyšeli *Lenka. Tak trochu jiná sestra.* od Kateřiny Kubalové, který se věnoval snům, které může mít osoba s mentálním postižením pohledem její sestry a slyšet ženu s Downovým syndromem mluvit o její touze po dítěti bylo trochu bolestné.